

over 2500 Rbd., skulde blive Spørgsmaal om at give vedkommende Embedsmand Udkomst til Lønningstillæg, da skulde et saadant — hvad der er ganske naturligt — søges ad Tillægsbevillingens Veie. Jeg maa saaledes anfæe denne Bemærkning af den ærede Ordfører for tilstrækkelig gjendreven ved det, jeg nu har anført, og jeg maa derfor ret indstændigen anbefale det høitkerede Thing, ikke at lade Lønningssatserne synke ned under det, Regjeringen har foreslaaet. Jeg skal ikke gaae ind paa nærmere at undersøge Bestaffenheden af de Sætter, Udvalget har foreslaaet; man er jo begyndt med at ansætte den høieste Gage 500 Rbd. lavere, end Udvalget foreslaaer, og man synker derefter forholdsvis ned. Hvad jeg imidlertid stærkt maa udhøve, det er, at en Dommer skal ikke sættes i Embede, at Ingen skal bestilles til som Dommer at uddele Retfærdighed med en Gage af 1000 Rbd. Det er meget for lidt; det vil ikke være forsvarligt at lade en Mand komme til at beklæde et saadant Embede og afsærbige ham med en aarlig Indtægt af 1000 Rbd. Den ærede Ordfører siger: — han brugte netop det Udtryk — at det er en rundelig Lønning for en Dommer, naar han kan begynde med 1000 Rbd. Indtægt og senere stige indtil 1500 Rbd.; men jeg tvivler dog virkelig paa, at ret Mange ville sige, at 1000 Rbd. for en Dommer er en rundelig Betaling. Han henviser til, at andre Embedsmænd ere ikke bedre stillede; ja, det er ganske vist, jeg erkjender, at de Mænd, til hvilke han specielt henviste, kunne have Meget at tage vare, at deres Forretninger kunne være vigtige, at mange Hensyn kunne tale for at aflægge dem godt; men man kan dog ikke derfor sige, at fordi en Toldebemandsmand, en af Toldebænsnets Bestjente, kan tjene 1000 Rbd. og være tilfreds dermed, kan ogsaa en Dommer være tjent dermed, og at det er ham muligt at komme ud af det med 1000 Rbd.s Indtægt. Jusfitsministeren anmaser sig ikke for Meget, naar han mener, at hans Skjøn om Embedernes Forhold til hinanden er i det Allermindste ligesaa vel begrundet som Udvalgets Fleertals; han anmaser sig ikke for Meget ved at sige, at hans Skjøn er i det Allermindste ligesaa paalideligt som Udvalgets Fleertals. Man maa ikke overse, at Jusfits-

ministeren efter sin Stilling er istand til at have en Oversigt over Embedernes Forhold til hinanden; hver Dag er istand til at bidrage til hans Kundskab om det Forhold, som finder Sted; næsten enhver Sag, som kommer ind, er et Bidrag for ham til at kunne danne sig en klar Forestilling om, hvorledes det har sig med Forretningerne rundt om i Landet; man maa heller ikke overse, at naar den, der er Jusfitsminister, i en Række af en 20 Aar har været i Embedsforhold, som have givet ham rig Lethed til at blive bekendt med de Forhold, hvorom der her er Spørgsmaal, saa tør han vel uden at anmasse sig for Meget, sætte sit Skjøn ligesaa høit som Udvalgets Fleertals. Den ærede Ordfører har bemærket, og det er ogsaa udtalt i Betænkningen af det ærede Fleertal, at det Hele er et Skjøn; ja, ganske vist er det et Skjøn, men mit Skjøn er Regjeringens Skjøn, som har fundet sin Udtalelse gennem Regjeringsudvalget og som er tilstrækkelig besøiet, da det er støttet paa en omhyggelig og gjenneingaaende Overveielse af alle de Factorer, som bør komme i Betragtning ved at bestemme Forholdet mellem de Embeder, hvorom der er Spørgsmaal. Man siger: Ministeriet kan ikke være i Besiddelse af denne Indsigt. Jo, det kan det, naar man ikke netop vil lægge Vægt paa de enkelte Factorer, som her ere blevne fremhævede som de, hvorpaa det egentlig skulde komme an, men med Hensyn til hvilke det netop er det Mærkelige, at forskellige Medlemmer af Udvalget have gjort dem gjældende paa en forskjellig Maade. Den ærede Ordfører har saaledes fortrinsvis lagt Vægt paa de Hovedfactorer, som indeholdes i de af Regjeringen meddelte Oplysninger om Indtægterne, Contoirudgifter, Contoirholdet, den territoriale Udstrækning og Indbyggertallet; et andet Medlem af Udvalget, den ærede Rigsdagsmand for Holbæk Amts anden Valgkreds, siger: Regjeringen har ved Udarbejdelsen af sit Lovudkast lagt meget for megen Vægt paa de Indtægter, vedkommende Embedsmænd hidtil have oppebåret. Med Hensyn til Skjønet er det altsaa gaaet saaledes, at man er uenig om de Factorer, som bør komme i Betragtning, uenig om den Vægt, der bør lægges derpaa. Man har troet at kunne med Rette fremsætte den Paastand, at